

maattet kæmpe mod Fordring om Lønnedsættelse fra Arbejdsgivernes Side.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttede Forhandlingen.

Paastanden om Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen (se ovenfor)

vedtoges enstemmigt med 65 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Ministeren for offentlige Arbejder af Folketingsmanden for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Lyngsø) m. fl. (angaende den over for Pakmester Pedersen brugte Fremgangsmaade.)

(Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 3874.)

Ordføreren for Forespørgerne (Lyngsø): Den 16de Januar d. A. blev det af Repræsentanter for Vælgere i Sorø Amts 3die Valgkreds besluttet at opstille Pakmester ved de danske Statsbaner, P. D. Pedersen, som deres Kandidat ved de forestaaende Folketingsvalg. Kort Tid efter at dette var sket, bragte Kredens Blade og for Resten Bladene Landet over Meddelelse derom. Nogen Tid efter blev Pakmester Pedersen opkaldt til Chefen for Trafikafdelingen for Sjælland-Falster. Han fik der Meddelelse om, at det vilde være nødvendigt, for saa vidt det var ham, der omtaltes som Kandidat ved de forestaaende Folketingsvalg i Sorø Amts 3die Valgkreds, at han da indgav en Indberetning derom til Generaldirektoratet. Han gjorde dette, og under 9de Februar d. A. indløb der til vedkommende Pakmester Pedersen Meddelelse om, at Ministeriet for de offentlige Arbejder under 5te Februar d. A. havde paalagt Generaldirektoratet at tilkendegive den paagældende, altsaa Hr. Pakmester Pedersen, „at da Varetagelsen af det ham som Medlem af Folketinget paahvilende Hver vilde hindre ham i at udføre sin Tjeneste som Pakmester, anser Ministeriet det ikke for foreneligt med hans Stilling ved Statsbanedriften, at han søger Valg til bemeldte Ting“. Hermed har det altsaa siden den 5te Februar været fastslaaet, at Ministeren for de offentlige Arbejder har den Opfattelse, at hele den store Kreds af Borgere, som Ministeren ved en Lejlighed her i Tinget kaldte „Funktionærbestanden“ ved

de danske Statsbaner, at disse Hundreder, ja jeg kan jo egentlig sige Tusinder af Borgere, siden den Dato have været berøvede deres Valgbarhed til Folketinget. Det vakte selvfølgelig Opsigt Landet over, da det blev bekendt, og Statsbanefunktionærerne lagde ikke Skjul paa, at de for deres Vedkommende ansaa det skete for at være af en saadan Betydning, at de vilde iværksætte en alvorlig Protest derimod, og deres Protest gave de højlydt til Kende. Som det vil være Tingets ærede Medlemmer bekendt, har der derom rejst sig et ikke ringe Røre i hele vort Lands Presse, og det er ikke uden Grund, thi dette Svar af Ministeren, hvor han dekretede, at den nævnte Klasse af Borgere ikke mere er valgbar til Tinget, er i sig selv ganske egnet til at vække Opsigt. Og det er mere end det, thi-ser man ret paa Sagen, maa det jo siges, at dette Skridt virker til to Sider: for det første gør det et Indgreb eller en Ændring i Valglovens Bestemmelser om Valgbarhed til dette Ting, og paa den anden Side gør det en Ændring i den almindelige Vælgerbefolknings fri Adgang til at vælge her ind i dette Ting de Mænd, som de synes om, og som i øvrigt opfylde Valglovens Forskrifter. Ved en senere Lejlighed tog Ministeren Ordet her i Tinget og meddelte, at han ikke havde tænkt paa just at forbyde Pakmester Pedersen at stille sig, men han motiverede nærmere sit Skridt derhen, at det var af Hensyn til Hr. Pakmester Pedersens Kone og Børn, at Hr. Pedersen havde faaet en saadan Tilkendegivelse. Men hvorom alting er, Tilkendegivelsen til Pakmester Pedersen om, at han ikke kan modtage Valg til Tinget uden at bringe sig selv i den Stilling, at han ikke kan være ved de danske Statsbaner, staaar endnu, og her er det, at mine Partifæller og jeg mene, at der bør protesteres. Der bør protesteres mod dette, at en Kreds af Borgere berøves deres Valgbarhed til dette Ting, og der bør protesteres mod, at Vælgerbefolkningen, som jeg nævnedes før i al Almindelighed, bliver indskrænket i sit Valg af de Mænd, den ønsker at repræsenteres ved i dette Ting. Vi have saa meget mere Grund til at protestere derimod, som der jo ikke alene i Grundloven indeholdes en udtrykkelig Tilkendegivelse om, at Regeringen og dermed Ministeren ingen Ret har til at forbyde nogen at stille sig til Folketinget, men at det endogsaa i Grundloven fastslaaes, at det er Regeringen forbudt at øve noget Pres i saa Henseende, at det er den forbudt at lægge sig imellem,